

jeg hører, og den Gruppe, for hvilken jeg antager, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgfreds (Berg) vil føre Ordet, ere blevne enige om at fastholde en Indskrænkning af Liniebatalionernes Antal i Fodfolket til 20, samt at afstafte Regimentsinddelingen som et Mellemled imellem Bataillonerne og Brigaden. Dette Forslag behøver jeg vist neppe at begrunde nærmere for ærede Medlemmer, da det jo kun er en Gjen-tagelse af, hvad der gennem adskillige Aar, hver Gang Hærløven har foreligget til Behandling, har været hævdet som det Standpunkt, Thingets Flertal har indtaget. Jeg kan ikke ret fatte de Betæneligheder, som den ærede Ordfører har ytret mod at gaa ned til et Antal af 20 Liniebatalioner, naar henses til, at dette jo er det bestaaende Antal i Følge den nugældende Hærløve. Det er ganske vist, at der i Hærløven foruden disse 20 Liniebatalioner ogsaa er opført 10 Reserverbatalioner samt 10 Forstærkningsbatalioner; men af de Oplysninger, som ere os meddelte, vil man jo se, at saaledes som Forholdet er for Liden med Hensyn til Befalingsmændene, saa vil den kampdygtige Hær neppe komme til at bestaa af mere end 20 Batailloner, og naar man altsaa tager Hensyn til, at Reserven mangler det fornødne Antal Befalingsmænd, saa vil det, som er foreslaaet fra vor Side, faktisk ikke være nogen Nedgang fra den nuværende Tilstand; men det vil tværtimod, naar henses til, at vi desuden foreslaa en Forøgelse af Forstærkningen, samt at vort Forslag tilveiebringer Midler til at staae saavel Linien som Forstærkningen det fuldstændig fornødne Antal Befalingsmænd, være en Styrkelse af Hærens Kampdygtighed i Forhold til den Kampdygtighed, som den faktisk for Liden har. Men desuden har Spørgsmaalet jo ogsaa en væsentlig finantseel Betydning. Den ærede Ordfører fremhævede, at der imellem hans Gruppe og den anden Gruppe af Udvalget — som forøvrigt i enkelte Punkter har fundet Anledning til at være enig med den ærede Ordfører og hans Meningsfæller i en højere Grad, end det har været os muligt — var en Forstjæl af omtrent en Million Kroner, medens der imellem vor Gruppe og den ærede Ordfører og hans nærmeste Meningsfæller var en Forstjæl af $1\frac{1}{2}$ Million Kroner. Dette ligger vistnok for begge disse Grupperes Bedkommende — i alt Fald gjælder dette for vort Bedkommende — deri, at man har anset en Formindskelse af Udgifterne til Hæren for nødvendig. Jeg skal ikke nu komme nærmere ind paa, hvilken Stigning der har fundet Sted fra 1867 indtil nu — det vil der maasse senere blive Leilighed til at omtale —, men jeg tror, at Enhver maa være paa det Rene med, at dersom det er Thingets Mening, at vi skulle holde Udgifterne til Hæren eller til Forsvarsvæsenet i det Hele taget nogenlunde indenfor den Sum, som vi nu anvende dertil,

saa vil det være nødvendigt at foretage langt større Besparelser end dem, som ere foreslaaede fra den ærede Ordførers og hans nærmeste Meningsfællers Side, thi den Beregning, som nu bliver stillet op, og paa Grundlag af hvilken en Hærløve bliver vedtagen iaar, vil naturligvis lige saa lidt slaa til, som alle saadanne tidligere Beregninger have gjort. Det vil vise sig, at vi have regnet for lavt, idet der dels senere hen vil komme Prisstigninger og andre Ting i Betragtning, og dels vil vise sig Forordringer, som man maasse i Dieblikket har overset, men som det vil blive uafviselig nødvendigt at gaa ind paa, hvilket vil medføre, at man vil naae ikke saa ganske lidt højere op end til det, som man i Dieblikket har beregnet. Saaledes er det gaaet i 1867, og saaledes vil det fremdeles altid gaa med alle den Slags Overflaa, der selvfølgelig gjøres saa økonomiske som muligt. Altsaa, vil man sikkre sig, at Udgifterne til vort Forsvarsvæsen holdes indenfor eller under den Sum, som nu anvendes dertil, saa vil det være nødvendigt at gjøre sine Beregninger tilstrækkelig lave, naar man vil have Noget at Løbe paa. Vi maa jo ogsaa tage Hensyn til Spørgsmaalet om en Forøgelse af Lønningerne ved Hæren, thi de stærke Krav, som ere stillede til Thinget om en Forøgelse af Lønningerne, navnlig paa det militære Omraade, maa jo faktisk betragtes som en Forøgelse af Udgifterne til vort Forsvarsvæsen, og denne Udgift — som jeg ikke antager, at det høie Thing vil betragte blot som en Mulighed, men derimod som Noget, der dog engang maa faae Skikkelse og blive til Virkelighed — maa altsaa allerede nu opfordre til en større Spar-sommelighed end den, der vilde være nødvendig, hvis man ikke havde Udfigt til nær forestaaende Lønningsreformer paa det militære Omraade. Tages det med i Betragtning, tror jeg, at det Antal Batailloner, som er foreslaaet af os, og hele den taktiske Inddeling af Fodfolket, som vi ere enige om med det andet Mindretal, vil vise sig at være ikke blot en Fremgang i Hærens Kampdygtighed i Forhold til det Bestaaende, men ogsaa nogenlunde finantseelt vil kunne staa sin Prøve, naar man, som sagt, ikke som det Mindretal, hvortil den ærede Ordfører hører, gaar ud fra, at Udgifterne til Forsvarsvæsenet overhovedet skulle forhøies. Den i finantseel Henseende forskjellige Betragtning, som ligger os imellem, vil paa dette Punkt afgjort være af større Betydning end paa andre Punkter, og efter min Mening af større Vægt end de militære Grunde, som kunne være for og imod de forskellige Betragtninger. — Det samme Flertal, som har været enigt om at nedsette Liniebatalionernes Antal til 20 og op-hæve Regimentsinddelingen, er ogsaa enigt med Hensyn til Antallet af Rytterregimenterne.

Spaad der har bevæget os til at foreslaa en Nedsettelse af Rytterstyrken, er dels den store